

וולט ויטמן / הן גם בשערך, מוות

[לזכרה של מריון, באהבה רבה]

הן גם בשערך, מות,
בא למחוזותיך הריבוניים, האפלים, רחבי הידים,
אל זכרונות אמי, למזוג האל הי, אמהות,
אליה, נקברה ואיננה, אך לא קבורה, לא הלכה ממני,

*[אני רואה שוב את הפנים השלוות הנדיבות
רעננות עודן ויפות,
אני יושב ליד הדמות בארון,
נושק ונושק ברעדה לשפתים ישישות מתוקות,
ללחיים, לעינים העצומות בארון];
לה, לאשה המשלמת, המעשית, הרוחנית,
שמכיל עלי אדמות, חיים,
אהבה, נעלה היא בעיני,
לה חוקק אני שירת זכרון בטרחם אלך, בלב שירים אלה,
וימקים פה מצבה.*

תרגום: עודד פלד